

Pelerinaj și odihnă (1)

Ioan 13: Curățire și părtășie

Walter Thomas Turpin

© SoundWords, Online începând de la: 11.09.2018, Actualizat: 11.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Ioan 13

Prefața autorului

Această predică a fost scrisă pe scurt de un ascultător. La dorința acestuia, vorbitorul a prelucrat-o, în măsura în care i-a fost posibil. El a considerat că este bine să nu schimbe nici stilul și nici felul de exprimare al acestei predici puțin structurate, care în mod cunoscut este diferit de un text redactat. Fără îndoială mulți cititori se vor întreba, dacă predica va apare vreodată în formă tipărită. Autorul poate spune conform cu adevărul, că nimeni nu poate ști așa de bine ca el cât de lipsite de putere sunt cuvintele mesajului său. Dar adevărurile, pe care el a încercat să le prezinte și să le explice, acoperă, așa speră el, instrumentul modest, care a ținut prelegerea. Dacă Îi va plăcea Domnului să ajute alor Săi prin autor și să-i încurajeze și să ne facă din nou clar, ce poate El face cu cei nehibzuiți, slabi, nenorociți și cei vrednic de dispreț, atunci a Lui să fie toată lauda și onoarea.

W. T. T., Malvern 1875

Introducere

Două teme îmi sunt importante, despre care doresc să vorbesc în seara aceasta, și anume în aceeași ordine în care ele sunt tratate în Ioan 13, nu numai în ceea ce privește ordinea morală, ci și în ceea ce privește ordinea literală. În primul rând este vorba de *curățirea* practică, de care avem nevoie, ca să avem parte cu Hristos, și în al doilea rând, de *odihna* care rezultă din aceasta.

Oricine privește starea poporului lui Dumnezeu din zilele noastre va observa fără discuții cât de puțină *odihnă* adevărată este între credincioși. Nicidecum nu contest că seriozitatea, râvna și dăruirea, cunoașterea și înțelegerea sunt prezente. Însă se pot avea toate aceste însușiri (sau numai o parte din ele) și cu toate acestea să nu ai o pace reală, o odihnă adevărată. Astăzi este deosebit de greu să găsești pe cineva care se bucură de o pace permanentă. De ce este așa? Te-ai întrebat vreodată, cum se face că în privința aceasta se observă o așa mică diferență între sfinți și mediul înconjurător al lor? Intenția mea este, dacă este posibil, să răspund corect la această întrebare.

În mod deosebit sunt două lucruri prin care cei care mărturisesc că sunt creștini încearcă să aibă liniște, și ambele se iau la întrecere unul cu altul:

1. Pe de o parte este *activitatea permanentă*, o activitate fără pauză, preocuparea inimii cu lucruri care în sine însuși sunt bune și corecte, dar care nu dau odihnă și nici nu pot da, ci dimpotrivă produc neliniște. Dragi prieteni, veți vedea că măsura activităților desfășurate este în raport cu lipsa liniștii lăuntrice. Deseori este așa, că cineva care nu are odihna inimii și a duhului, este constrâns la activitate susținută, ca să se elibereze de sine însuși.
2. Pe de altă parte sunt *eforturile de a îmbunătăți carnea*, pentru ca pe această cale să se ajungă la liniște. Exprimat simplu, aceasta înseamnă: se afirmă, și se consideră de mulți adevărat – chiar și de creștinii serioși, adevărați copii ai lui Dumnezeu -, *cărenunțarea la*

voința proprie prin puterea proprie a voinței ar duce la liniște. În momentul când s-ar renunța la propria voință (privit corect, aceasta este absurd!), când voința ar capitula, ca să zicem așa s-ar da în moarte, prin această atitudine de voință s-ar ajunge la liniște.

Marea mea dorință este să prezint, după cât înțeleg *Scriptura*, ce stă împotriva sufletului, ca să obțin liniștea desăvârșită, care se vede aici în Ioan 13 – un om se reazemă de pieptul lui Isus -, și să arăt în ce constă această liniște și care sunt urmările ei.

Curățirea practică

Eu cred că primul și cel mai simplu motiv pentru lipsa de pace constă în faptul că picioarele credincioșilor nu sunt spălate. Prin aceasta ei devin practic incapabili să aibă părtășie cu Hristos *acolo unde este El*. Acesta este, așa cum cred eu, marele adevăr, care ne este prezentat în Ioan 13. Nu este vorba în primul rând (cu toate că și aceasta este adevărat), că Domnul nostru preaiubit îndepărtează murdăria care se depune pe picioarele noastre în umblarea noastră zilnică. Eu cred că aici este vorba de ceva mult mai profund, și anume de o aptitudine a inimii de a fi acolo unde este El - o curățire, pentru a avea parte împreună cu El în glorie. Repet: nu este faptul că El ne spală picioarele din cauza murdăririi zilnice. Nu neg aceasta, însă aici este vorba de ceva mult mai profund: de o anumită aptitudine, de a te identifica cu Hristos, pentru a putea avea parte cu Hristos acolo unde este El. Aceasta este părerea mea conform temei din Ioan 13.

„În timpul cinei”, aceasta înseamnă, în timpul în care Domnul era încă unit cu ai Săi aici în lumea aceasta, „S-a ridicat de la cină” [Ioan 13.2-4]. Isus întrerupe această părtășie pământească și le arată cum El îi poate face potriviți pentru o altă relație mai prețioasă cu El. Se pare că prin aceasta El voia să le spună: Până acum Eu am fost unit cu voi la nivelul vostru, dar acum vreau să vă arăt cum Eu pot să vă fac capabili și potriviți pentru părtășia pe locul Meu, în sfera nouă și în noul domiciliu, unde Eu mă duc.

El ia deci ligheanul, apa și ștergarul de in, și deplin conștient „că de la Dumnezeu a ieșit și la Dumnezeu Se duce” [Ioan 13.3] – aceasta era partea lui Dumnezeu și de asemenea și partea Lui -, Se pleacă, ca să facă această slujbă preaiubiților Lui. În aceasta se arată sursa și imboldul întregii Sale slujiri pentru ei: „Deoarece El iubea pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit până la capăt” [Ioan 13.1]. Ah, Doamne Isuse, ce dragoste, ce har minunat! Simpatia și dragostea Domnului față de ai Săi rămân pentru toate timpurile și sunt aceleași în toate împrejurările. Cât de prețios este totuși, să pătrunzi până la originea acțiunilor Domnului Isus Hristos! Dar cât de puțin înțelegem noi de fapt, că motivațiile a tot ce face El sunt numai *în El însuși!* Această realitate simplă iese clar în evidență. Tot ce îl determină să ne dovedească har pornește direct din inima Lui.

De aceea El a întreprins totul, ca să facă capabili pe ai Săi pentru prezența Sa și pentru strângerea laolaltă cu El în noul mediu viitor. Nimic mai puțin nu putea fi suficient pentru inima lui Hristos. Ești tu și sunt eu conștient de dimensiunea acestei realități? Că toate ostenele Domnului nostru scump slujesc – atât cât depinde de El – să ne facă potriviți pentru viața cu El și la El? Ești tu conștient în adâncul ființei tale, că dorința Lui cea mai profundă era să facă – atât cât depinde de El - un om nenorocit ca mine și ca tine capabil pentru părtășia cu El în

noua localitate de domiciliu, în care El a intrat? Nu este numai o chestiune a necesităților mele și a insuficiențelor mele; ci sentimentul Lui Îl determină să mă facă potrivit pentru El acolo sus. De aceea El ia ligheanul, apa și ștergarul de in și începe „să spele picioarele ucenicilor și să le șteargă cu ștergarul de in cu care era încins” [Ioan 13.5].

Înțelegeți voi însemnătatea acestei acțiuni a lui Hristos pentru voi? În seara aceasta vorbesc intenționat despre noțiuni simple, care sunt probabil cunoscute multor ascultători. Însă adevărurile cele mai vechi, cu toate că ne sunt familiare, au cel mai mult nevoie să fie reîmprospătate în noi. Ele ajung repede să fie uitate, în mod deosebit prin preocuparea cu lucrurile din jur. Te întreb în seara aceasta: Ești tu conștient că Domnul Isus ține picioarele tale în mâinile Sale? Ești tu conștient, ce înseamnă să fi subiectul unei astfel de acțiuni a Domnului Isus, o acțiune care trebuie să îndepărteze și cea mai mică murdărie, care ar putea deranja relația cu El? Domnul va avea atunci o bucurie mai profundă de părtășia cu tine, decât o ai tu față de părtășia cu El. Ești tu conștient de aceasta? Te supui tu de bună voie faptei Lui? Îl lași să-ți curețe picioarele? Îi *permiți* să-ți curețe picioarele? Îi *permiți* să se încingă pentru tine? Îi permiți ca prin această acțiune să îndepărteze tot ce te face inapt pentru El și pentru părtășia cu El?

De ce pun aceste întrebări? Deoarece eu cred că această acțiune a lui Hristos *nu cruță absolut nimic*. La o privire atentă veți observa că aceasta este o chestiune nespus de mare; că tocmai aici este situația dezagreabilă a inimilor din zilele de astăzi. Eu nu cred – spun cu îndrăzneală – că de regulă noi ne supunem puterii străpungătoare, despicătoare, pătrunzătoare a Cuvântului, așa fel că cel mai neînsemnat lucru, care nu-l place lui Hristos, este judecat și îndepărtat.

Doresc să vorbesc scurt despre Evrei 4.12,13. Aceste versete vă vor arăta clar ce vreau să vă întipăresc: „Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător și mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri și pătrunzând până la despărțirea sufletului și a duhului, a încheieturilor și a măduvei, și în stare să judece gândurile și intențiile inimii. Și nici o faptură nu este ascunsă înaintea Lui, ci toate sunt goale și descoperite înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face.” Aici Dumnezeu a lăsat să se scrie felul în care Domnul Isus îndepărtează tot ce stă în cale, împiedicând părtășia noastră cu El: și anume prin *Cuvântul lui Dumnezeu*. Cuvântul lui Dumnezeu este apa; Îl găsim aproape pretutindeni în Scriptură sub această imagine. Această apă este puterea curățitoare, care înlătură tot ce nu este potrivit. Când Cuvântul viu pătrunde în conștiință și în suflet, atunci El ne conduce în prezența lui Dumnezeu. Aici are loc judecata lui Dumnezeu a tot ce se află în noi.

Amintesc acest loc din Scriptură și dintr-un alt motiv, și anume, pentru ca să vedeți legătura strânsă din aceste două versete între Cuvântul devenit carne și Cuvântul scris. Să le mai studiem odată: „Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător și mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri ... Și nici o faptură nu este ascunsă înaintea Lui, ci toate sunt goale și descoperite înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face.” Înaintea căror ochi? Înaintea ochilor lui Dumnezeu! Ceea ce este valabil pentru Dumnezeu este valabil și pentru Cuvântul Său. Ceea ce numai Dumnezeu posedă, ceea ce este privilegiul Lui, puterea activă și pătrunzătoare a lui Dumnezeu, care citește gândurile și intențiile inimii – aceasta este specific și Cuvântului Său.

Doresc să accentuez aceasta în mod deosebit în seara aceasta, căci mă tem, că noi nu cunoaștem nici importanța deosebit de mare a Cuvântului Său și nici felul în care El ar lucra la conștiința noastră - dacă l-am permite să lucreze. Mă îndoiesc mult (și spun aceasta cu tot respectul și cu toată dragostea), că Cuvântul lui Dumnezeu ocupă cu adevărat locul în viața noastră, pe care l-a ocupat la sfinții din zilele trecute. S-ar putea ca cunoașterea și seriozitatea să fi crescut remarcabil. Însă eu mă întreb dacă Cuvântul lui Dumnezeu ocupă astăzi locul plin de putere - pe care l-a avut cu decenii în urmă - în aceia care astăzi recoltează ce au semănat alții. Nu cred că noi înțelegem ce experiență bogată este să supunem puterii pătrunzătoare a Cuvântului viu orice gând și orice motiv și orice activitate din viața noastră. Dacă nu înțelegem aceasta, atunci să nu ne mirăm de lipsa de liniște launtrică. Dacă nu este folosită apa, care curăță de tot ce nu se potrivește prezenței Domnului, atunci înțeleg lipsa de liniște. Eu cred de asemenea, că Dumnezeu în bunătatea Sa ne oprește liniștea, atâta timp cât noi nu suntem pregătiți pentru El, căci numai după aceea putem *savura* liniștea (odihna).

Doresc să mai adaug ceva la cele spuse cu privire la spălarea picioarelor. Gândesc că noi nu pătrundem suficient de adânc în însemnătatea a ceea ce face Domnul. Căci este vorba nu numai de îndepărtarea de lucruri, care nu se potrivesc cu El, ci Domnul nostru scump *preîntâmpină multe ispite*, care ar trebui să tulbure relația noastră cu El, dacă ele ar pătrunde și ar fi tolerate.

Am remarcat acest fapt atunci când am meditat la un loc din Scriptură asemănător. Considerăm valabil, că Domnul în harul Său ne *restabilește*, că El ne spală picioarele. Sunt însă numeroase cazuri în viața noastră ca sfinți ai lui Dumnezeu, pe care le-am privi sub o altă lumină, dacă am fi suficient de pricepuți să vedem cum Domnul *preîntâmpină* anumite predispoziții de a intra în acțiune, care *ar da naștere* la o distanță între El și noi. El *previne* și El *îndepărtează*. Deschide-ți, vă rog, locul din Scriptură la care mă refer, 2 Corinteni 12.7: „Și, ca să nu mă înalț prin măreția descoperirilor, mi s-a dat un țepuș pentru carne, un sol al lui satan, ca să mă bată cu pumnii.” Aici părtășia între Pavel și Domnul nu era întreruptă. Carnea nu luase supremația în Pavel. Însă ea era acolo și era gata să intre în acțiune; *baza* pentru întreruperea părtășiei cu Hristos era prezentă. Elementele care puteau oferi cărnii prilej să devină activă, erau prezente în Pavel, și aceasta cu toate că el fusese răpit până în al treilea cer. Cum se spune? „Și, ca să nu mă *înalt* ... mi s-a dat un țepuș pentru carne.”

Nu cred că de noi se apropie așa ceva [o ispită] cu puterea pe care ea ar avea-o în mod normal. Gândesc că noi ne limităm dorința la dispariția prăpastiei, atunci când carnea a *produs* deja o astfel de prăpastie. Cu siguranță nu suntem destul de conștienți de faptul că El deseori a prevenit să se producă o prăpastie. Cu siguranță am înțelege mai bine unele evenimente din viața noastră, unele situații, temeri, greutăți, probleme, îngrijorări, unele suferințe, unele relații, - pe care ni le-am dorit să fie alt fel -, dacă am avea cunoașterea lucrată divin, că Cel care S-a suit la cer ne iubește veșnic. El Se gândește la noi și știe ce natură avem noi, care ar putea să capituleze ispitei de a ne îndepărta de El, și El știe să intervină la momentul potrivit. Cât de luminoasă ar fi o astfel de zi, care altfel este nebuloasă! Ah, cât de minunată este această dragoste, care nu numai se coboară să îndepărteze petele de murdărie existente! Ci ea preîntâmpină chiar și activitatea naturii mele stricate, care dorește să dea naștere la înstrăinare. El îmi pune obstacole în cale și îmi oferă privilegiul ca împreună cu *Dumnezeu* să învăț ce este carnea, în loc să fac această experiență în societatea

diavolului – căci într-un fel sau altul trebuie să înveți. Dacă nu înveți, așa cum a învățat Pavel, ce creatură nenorocită ești, atunci trebuie să înveți aceasta în societatea diavolului, așa cum a învățat Petru! Cât de serios este aceasta! Apostolul a învățat în apropierea lui Dumnezeu să se cunoască pe sine însuși, așa cum descrie 2 Corinteni 12. Vedem acolo dragostea Domnului scump, care *împiedică* [răul]. „...mi s-a dat un țepuș pentru carne ...” Scump Mântuitor și Păstor, care veghezi asupra noastră! Prieten de încredere al oamenilor săraci, fără valoare, așa cum suntem noi! Și cu toate acestea suntem un dar prețios al Tatălui Tău pentru Tine și suntem un rod al dragostei Tale perfecte.

Pun din nou întrebarea: știi tu acum ce înseamnă să fi *adecvat*? Ce am înțeles noi din ce înseamnă să ai părtășie cu Dumnezeu? Mă tem că înțelegem foarte puțin din însemnătatea adevăratei părtășii – și este ciudat, că aceasta se pare că nu ne afectează. Dacă te-aș întreba ce ai înțeles tu, potrivit Scripturii, din interesele comune, gândurile comune cu Hristos în glorie, am putea noi atunci răspunde cu bucurie, că noi am făcut această experiență? Probabil cineva va reproșa: „Dar, eu sunt totdeauna fericit.” S-ar putea să fie așa, dar nu despre aceasta este vorba în Ioan 13. Este vorba despre a fi pe deplin potrivit pentru prezența Sa, că toate obstacolele au fost îndepărtate și nu a rămas nici cel mai neînsemnat obstacol. Totul a fost înlăturat, deoarece Domnul nostru minunat ne-a spălat picioarele. Nu mai este nici un obstacol în calea părtășiei desăvârșite cu El acolo unde este El. Noi savurăm atunci *odihna* (liniștea) care rezultă din aceasta.

Eu cred deci, că aceasta este cauza directă pentru lipsa de liniște a sfinților: ei nu sunt curățiți, ca să poată avea parte cu Hristos. Picioarele lor nu sunt spălate; este o înstrăinare între ei și El. Este în seara aceasta așa în cazul tăi? Întreb pe fiecare în parte: este vreun obstacol între tine și Hristos? Ai tu impresia, că există ceva care tulbură relația ta cu El? Dragă prietene, un lucru este sigur: este suficient ceva foarte puțin, ca să dea naștere la tulburare; *cel mai mic* motiv este de ajuns să provoace îndepărtare între noi și El!

Foarte serios este faptul că eu pot refuza să dau picioarele mele mâinilor scumpe ale Domnului. Probabil eu împiedic un timp, ca El să ia picioarele mele, să le spele și astfel să folosească Cuvântul Său [curățitor]. Aici este vorba numai de partea lui Hristos în această chestiune, și nu de partea noastră. Însă prin aceasta eu nu contest responsabilitatea noastră. Vorbesc în seara aceasta despre partea lui Hristos. Desigur noi înșine trebuie să ne judecăm și să facem tot ce este în legătură cu aceasta, dar acum mă refer la ceea ce face Domnul. Se poate deci întâmpla ca tu să refuzi să dai picioarele tale mâinilor Lui binecuvântate și astfel zădărnicești și împiedici această dovadă de dragoste a Sa. Atunci depărtarea între tine și El rămâne, și El trebuie să permită ca tu să fi învățat în alt fel.

Și totuși, cât de minunat lucrează Domnul spre binele suprem al acestor creaturi sărmene, așa cum suntem noi! Ce har din partea Domnului, să Se coboare, ca să ne curețe picioarele de tot ce este nedemn pentru El! Ce experiență minunată, prieteni preaiubiți! Nu rămâne nimic, absolut nimic, pe care El să nu-l înlăture. Desăvârșirea dragostei Sale se arată tocmai în aceea că El nu *trece* nimic *cu vederea*. Amorul nostru propriu trece ușor cu vederea, dar *dragostea* Lui nu trece nimic cu vederea. Amorul propriu se mișcă în cercul propriu; dragostea [dimpotrivă] este afară din cercul propriu, ca să facă bine altora. Ea caută numai ce este cel mai bine pentru alții și nu tolerează nimic, nu, nici cel mai mic lucru care ar putea dăuna

dragostei dintre El și subiectul dragostei Lui. De ce? Din pricina bucuriei de a vedea pe celălalt așa cum ea [această dragoste] vrea să-l aibă! Ah, cine poate exprima bucuria lui Isus – cât de puțin o înțelegem noi cu adevărat! -, când El ne vede așa acolo *unde* și *cum* vrea El să ne aibă, în părtășia cu El. Bucuria Lui este mult mai mare decât ar putea fi vreodată bucuria noastră. Ești tu conștient de aceasta? Că inimii lui Isus Îi produce bucurie mai mare să te aibă acolo unde El poate avea părtășie cu tine, decât tu te-ai putea bucura vreodată să fi la El? Aceasta stă la baza acțiunii simple din Ioan 13 și este motivul pentru curățire și îndepărtare a oricărei murdării, care nu-i plac și nu se potrivesc prezenței Sale. Accentuez aceasta, deoarece eu cred că în timpul actual cu multe activități în jurul nostru există pericolul mare să uităm să dăm Domnului nostru Isus Hristos ceea ce I se cuvine. Gândește-te la faptul că inima Lui Își dorește aceasta!

În ceea ce privește mărturia alor Săi în zilele noastre sunt ferm convins că Hristos nu Își dorește un popor care se remarcă pe pământ prin realizări deosebite și face fapte de eroism. Ci El dorește un popor la care Dumnezeu și Tatăl Său Se poate referi și despre care poate spune: „Acești oameni sunt o dovadă a faptului că ei au găsit îndestulare în Fiul Meu, care este puternic să compenseze toate lipsurile lor.” Dumnezeu caută martori ai puterii și harului lui Isus, ca să-i arate celorlalți oameni sărmani, obosiți și deznădăjduiți și să le spună: „Fiul Meu poate face pentru voi ce El a făcut pentru aceștia.” Ai tu un simțământ lucrat divin pentru faptul că Dumnezeu te-a lăsat în lumea aceasta, ca să fi un exemplu pentru ceea ce poate face Hristos în creaturi sărmane, așa cum suntem noi? Că El vrea să ia în posesiune inimile noastre, să le umple până la revărsare și să le poată pregăti așa fel ca El să Se poată bucura de ele în glorie, acolo unde este El? Acolo El Însuși va fi bucuria și odihna lor veșnică.

Domnul să ne păzească, să nu ne sustragem mâinii Sale! El să ne dea har, să fim permanent curați înaintea Lui prin Cuvântul Său prețios și să verificăm orice pornire a inimii noastre, ca să ajungem la savurarea odihnei desăvârșite. Nu-ți sustrage conștiința de la caracterul tăios al Cuvântului Său! Nu te teme să supui orice gând și orice pornire lăuntrică acestei puteri străpungătoare a toate! Dar înainte de toate ferește-te de tot ce ar putea să te țină departe de acest Cuvânt – de tot ce ar putea să te împiedice să permiți cercetarea profundă prin acest Cuvânt. Însă niciodată să nu te temi de Cuvântul lui Dumnezeu și de dragostea lui Isus, care nu urmăresc nimic altceva decât binele tău suprem. Așa este dragostea lui Isus. Toată gândirea Lui este orientată să ne binecuvânteze, pe noi, subiectul dragostei Sale, să ne formeze așa cum vrea El să ne aibă, pentru ca bucuria Lui să rămână în noi și bucuria noastră să fie deplină.

Odihna care rezultă din curățire

Vei vedea apoi, că prin aceasta ajungi la *odihnă* (liniște), căci acum nimic nu mai deranjează. Obstacolul a fost înlăturat și a venit *odihna*. Acest fapt îl deduc din întâmplarea [din Ioan 13]. Ioan stătea cu capul pe pieptul lui Isus. Te-ai rezemat tu vreodată de Isus? Ai fost vreodată conștient, că El ți-a luat picioarele și le-a spălat, pentru ca să te poți odihni la pieptul Lui? Fără curățirea picioarelor tale aceasta nu este posibil. Însă după ce ele au fost curățite, te poți odihni nestingherit la pieptul Lui! Ce loc minunat pentru un suflet obosit! Preaiubiților, vă spun: în Hristos este o așa mărire și o așa bogăție, că la El este loc destul pentru fiecare cap al sfinților Săi.

Nu doresc să ilustrez exagerat aceasta. Știu, este un simbol, pe care eu îl preiau din relatarea faptelor și pe care îl folosesc pentru o înțelegere mai bună. Prin punerea capului tău pe pieptul lui Isus vreau să spun următoarele: să fii așa de aproape de El, să fii așa de strâns unit cu El, că El devine odihna desăvârșită a inimii tale, că tu găsești odihnă în apropierea Sa. Nu ceea ce eu primesc *de la* El, ci *El însuși* este odihna mea. Dacă ar fi ceva între tine și El, nu ai putea ajunge la odihnă. Dacă ar fi ceva între tine și Hristos, atunci te-ai teme să vii la El, căci atunci în mod necesar ți s-ar cere socoteală. De aceea, iubiți prieteni, sunt puțini cei care suportă să fie *singuri* cu Hristos și Dumnezeu. Nu vei putea suporta să fii singur cu El, atâta timp cât între tine și El nu este totul în ordine. De aceea unii se tem să fie singuri cu El. Când Iacov a fost singur la vadul labocului, un om s-a luptat cu el până în revărsatul zorilor. Când Iosif a fost singur cu frații lui, când nimeni nu mai era de față, el s-a făcut cunoscut lor.

Nu mă îndoiesc că de aceea mulți oameni caută distrageri în ofertele multiple din jurul lor. Ei vor să fugă de a fi numai cu Hristos sau cu Dumnezeu. Dar dacă nu ne desparte nimic de El, noi putem fi singuri [cu El], și găsim odihnă în părtășia cu El. Prezența Lui Însuși este atunci odihna inimii noastre. Aceasta vreau să spun prin cuvintele: „să ne punem capul pe pieptul Lui”. Ai făcut tu această experiență? Câți dintre noi, care suntem adunați aici în seara aceasta, putem spune: „Știu ce înseamnă să fii *aproape de El*”?

O inimă sinceră se recunoaște prin două însușiri, pe care le găsim, ambele, în Luca 7. Una este: eu trebuie să mă apropiu de El, cealaltă este: El trebuie să fie totul pentru mine. Dacă în seara aceasta vorbesc despre a fi aproape de El, atunci aceasta înseamnă să fi *acolunde este El*. Aceasta nu are nimic a face cu lumea aceasta. Nu înseamnă, să-L coborâm jos la noi, pentru ca noi să ne simțim bine în lumea aceasta. Însă aceasta o vedem pretutindeni în jurul nostru. Conștiința sfinților precum și conștiința păcătoșilor caută scoatere de sub acuzare, pentru a continua cu viața lumească. Nu, nu este vorba de a coborî pe Hristos la noi, în situațiile noastre, pentru ca noi să ne simțim fericiți în ele. Este mai degrabă vorba, ca Hristos să spele picioarele mele de orice este nepotrivit prezenței lui Dumnezeu, care ar putea să fie un obstacol pentru înfățișarea mea în prezența lui *Hristos*. Dacă ai gustat vreodată binecuvântarea părtășiei cu Hristos, acolo unde este El, în acele împrejurări minunate, unde trăiește El – atunci privind în urmă ai putea spune: „Sunt liber de tot ce este pământesc.” Dacă ai poseda adevărata avere, inima ta ar fi păzită de toate imitațiile și falsificările acesteia din jurul tău. Oamenii se lasă înșelați deoarece ei nu cunosc mai bine ce este cel mai bun. Dacă ai poseda ce este cel mai bun, atunci ai avea etalonul corect pentru evaluarea celor ce sunt în contradicție cu acesta, și nu ai dori după ele. Nimeni nu poate să-și dea seama de ceea ce este fals, oricât de dotat ar fi, dacă nu cunoaște ce este veritabil. Trebuie să ai un model, un etalon, după care se evaluează totul, căci fără aceasta nu este posibilă o evaluare. Fără cunoașterea adevărului nu se poate ști ce se abate de la adevăr; de aceea nu ești pregătit împotriva rătăcirii. Dar dacă posezi ce este mai de preț, atunci vei recunoaște ce este rău și nu vei vrea să ai nimic a face cu ce este rău.

Dacă am parte de Hristos, atunci ajung la o legătură intimă cu El. El Însuși este odihna sufletului meu, și inima mea știe ce înseamnă să fii la El, așa cum descrie Psalmul 23. Acest Psalm nu se referă la vreun oarecare loc pământesc; căci în lumea aceasta nu sunt „pășuni verzi”. Ele se pot găsi numai în cer. Și în ce privește „apele liniștite”, nici ele nu se găsesc pe pământ. Ah, nu, în furtunile înverșunate ale lumii nu este odihnă. Aici nu sunt nici *verdeață* nici

liniște – nimic altceva decât zarvă și himere. Dar din momentul în care eu savurez neîngrădit părtășia cu Isus, pot [eu însumi] să întorc spatele celor mai bune lucruri ale pământului. Tot ce poate oferi această lume sârmană, amăgirile lui satan și toate intrigile lui îmi sunt deodată clare. Cum este posibil aceasta? Deoarece eu posed ce este cel mai bun și această posesiune fortifică inima mea împotriva a tot ce este incompatibil cu această posesiune. Nimic altceva nu mă poate mulțumi.

Vreau să prezint și altceva. Dacă tu stai la Hristos, îți pui capul pe pieptul Lui și savurezi această odihnă, atunci te afli la locul veritabil, și El poate să îți Se destăinuie. Ști tu ce înseamnă să primești comunicări de la Domnul nostru scump? Ști tu ce înseamnă să fi eliberat de tine însuși și de mediul tău înconjurător, de lume și de agitația ei continuă? Să stai în prezența lui Isus, așa fel ca El să-ți poată comunica gândurile Sale? Să citim Ioan 13.21-25: „După ce a spus acestea, Isus S-a tulburat în duh și a mărturisit și a spus: »Adevărat, adevărat vă spun că unul dintre voi Mă va vinde«. Ucenicii se uitau unii la alții, neînțelegând despre cine vorbea. Și la masă era culcat la sânul lui Isus unul dintre ucenicii Săi, pe care-l iubea Isus. Simon Petru deci i-a făcut semn să întrebe cine este acela despre care vorbește. Iar el, plecându-se pe pieptul lui Isus, l-a spus: »Doamne, cine este?«”

Aici domnea încrederea și odihna în așteptarea răspunsului la această încredere. Ce ar putea fi mai simplu și totodată mai fericit? Ceilalți au recunoscut celui care era cel mai aproape de Hristos dreptul de relații de încredere cu El ca și cu un prieten. Petru, din depărtare, se folosește de această împrejurare, nu numai ca să-și potolească propria îndoială și pe cea a celorlalți ucenici, ci și ca să afle taine ale inimii lui Hristos. Petru știa foarte bine: cine stătea la pieptul lui Isus, acela a aflat și tainele cele mai intime – Hristos i Se va destăinui.

Aici este cuprins un adevăr deosebit de important. Domnul nu ne vorbește din depărtare. Dacă trăiești departe de Hristos, atunci nu poți afla nici tainele Sale și nici nu cunoști dorința Sa. Nu spun că atunci El nu te iubește. Însă este dorința inimii Lui – dacă tu ești departe de El -, să te readucă înapoi în părtășia cu El, așa fel ca El să Se poată bucura de relații [intime] cu tine. Așa acționează El. Dacă ești aproape de El, atunci El poate să îți Se destăinuie. Aceasta este bucuria Lui cea mai mare. Ceilalți ucenici nu erau destul de aproape de Isus, ca să afle tainele Lui. Ioan era aproape de El și în afară de aceasta avea o încredere așa de mare în Isus, că putea să întrebe: „Doamne, cine este?”, și el a așteptat în liniște răspunsul lui Isus.

Aici se vede *apropiere, încredere, liniște*. Ai tu parte de acestea? Știu cum este la mine însumi: vorbim *Domnului*, dar cât de rar suntem liniștiți, așa de aproape de El și calmi, ca El să *ni* Se poată destăinui! Vai! Cât de rar este așa! Cât pe puțin pare să înțelegem cât de mult dorește El și cât de fericit este El să ne aibă aproape de El, căci El dorește să ni se reveleze fără rezerve. Domnul să ne dăruiască pacea sufletului, liniștea inimii, ureche deschisă, ca să primim comunicările, pe care El dorește atât de mult să le facă aceluia care sunt aproape de El!

Vă rog, ca în final să studiem Ioan 21.7: „Ucenicul acela, pe care-l iubea Isus, i-a spus lui Petru: »Este Domnul!«” Aceste cuvinte ne arată un alt rezultat al trăirii în apropierea Domnului – în afară de ceea ce am amintit deja: devii capabil să înțelegi orice acțiune a Sa, căci cunoști Persoana care o face. Cunoști pe Domnul atât de bine, că Îl recunoști după acțiunea Lui.

Permiteți-mi să spun deschis cu privire la aceste două lucruri. Noi nu ar trebui să căutăm prezența Domnului *urmărind acest scop* și nici *din acest motiv*. Noi nu ar trebui să fim aproape de Hristos, ca să primim comunicări de la El sau ca să putem spune: „Acesta este Hristos”, sau: „Este Domnul”. Noi ar trebui să fim la El din pricina Lui Însuși, fără vreun alt motiv. Noi ar trebui să ne odihnim la pieptul Lui numai din motive care rezultă din inima lui Isus. Atunci El are cea mai mare bucurie.

Îmi dau seama că cuvintele mele sunt fără putere, chiar mai fără putere decât eu simt. Domnul să ne dăruiască deplină eliberare de toate. Facă El să ne predăm cu totul Lui, să-I permitem să ia în mâinile Sale pline de bunătate picioarele murdărite și să le curețe cu Cuvântul Său de tot ce este nepotrivit pentru prezența Sa în glorie, pentru ca noi să putem avea părtășie cu El în lumina în care El a intrat; pentru ca astfel nimic să nu stea între noi și El, așa ca noi să avem voie să venim și să ne punem capul acolo unde El vrea cu plăcere să ne aibă. Gândește-te: în familia lui Dumnezeu nu sunt copii privilegiați; niciunul nu ocupă o poziție mai înaltă decât celălalt. Locul stă deschis pentru toți, și este loc suficient pentru toți. Pieptul lui Isus, inima și sentimentele lui Hristos sunt pentru fiecare din ai Săi, fără excepție. Fiecare poate să-și pună capul acolo unde l-a pus Ioan.

Astăzi, în timpul activităților intense, duhul omului este stăpânit de *cantitate* în loc de *calitate*. Domnul să ne facă să căutăm ce este plăcut Lui și ce corespunde dragostei Lui. El să ne facă capabili să trăim demn de chemarea de care avem parte și să aflăm cât de bine face să putem sluji oamenilor cu puterea noastră mică. El să întărească înlăuntrul nostru, noi, cei care probabil stăm neobservați și singuratici, ca să fim călăuziți de un singur gând: bucuria mea este să slujesc dorințelor celor mai profunde și cererilor Aceluia care S-a dat pe Sine Însuși pentru mine!

Dumnezeu să binecuvânteze Cuvântul Său, să completeze ce lipsește și să ierte ce probabil era greșit în ochii Săi, din pricina Fiului Său.

Tradus de la: [Pilgerschaft und Ruhe \(1\)](#)

Din prelegerea „Cleansing and Communion. John 13“
Prima prelegere din seria *Our Pilgrimage and His Rest* din anul 1875

Traducere: Ion Simionescu